

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Accusationes quo pacto vel exhibendæ, vel tolerandæ, vel execrandæ
sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Stoliditas
Iudæorum
quanta.

Ioan. 18.

lidos, vincitum adducunt, atq; à se damnatum, quasi præses ad eum esse possit aut iniustus aut stupidus, vt ab illis (hoc est, à Iudæis) auditum, discussum, damnatumq; ipse citra vllam interrogationem aut cognitionem causæ debeat damnare, hoc enim moluntur (astutia enim & impietas plerumq; comitatur) quādo respondent Pilato, quam accusationem adferrent percipienti: *Si non esset hic malefactor, non tradidissimus eum tibi.* Quasi dicerent: Non opus est, examinata atq; bene iudicata, in discussionem & iudicium reuocare. Sufficiat tibi, à nobis hunc esse traditum, examinatum atq; iudicatum: qui videlicet quam simus scrupulosi in huiusmodi tu ipse iam pridem didicisti. Scis enim nos tam esse timoratos, religiosos ac integros, vt non sit nobis familiare, quēquā tumultuariè aut necdum cognita causa, aut contra iustitiam iudicare. Verum Pilatus his verbis stomachabatur, dicens: *Accipite &c.* Si, inquit, vobis sufficere debet quod ipsi iudicatis, perficite ergo quod cœpistis, & punite illum. Neq; enim ego sum vobis necessarius. Vbi viderunt Iudæi Pilatum magis quam putabant oculatum, cœperunt eum accusare in tribus: quorum duo parum curabat Pilatus, tertium, quod se regem nominasset, inuestigare voluit. Quod vt posset liberius, Christum solum interrogavit, dicens: *Tu es rex Iudæorum?* Est hoc verum, inquit, te esse regem Iudæorum? Et Iesus interrogans: *Atemetipso hoc dicis,* inquit, &c. Si de me quod regiam ostentet ambitionem, vidisti: an alij, dic, instigant te contra me? Quasi dicat: Scio nihil huiusmodi te vidisse à me, quæ ambitionis familiaria sunt. Cætera vide ex textu & in passione, postea, hoc est, in tertio libro explananda.

Accusationes quo pacto vel exhibenda, vel toleranda, vel exoranda sint.

Accusare
proximum
ex charitate
quo ordine
& modo liceat.
Charitatis
fraternæ
indicia sex.

Accusati
quando humiliter
tacere debeant.

Docemur non accusare Christum in suis membris, hoc est, in proximis, nisi ex charitate & ordine ac modo quibus licet. Vis scire quando ex charitate accusas, aut quando malum de proximo dici liceat? Multa sunt charitatis fraternæ indicia. Primum, si non dicis de proximo nisi quod verum est: deinde, si non exaggeras etiam, vt grandius id mali quod accusas, æstimari, atque in se est, queat, sed excusas extenuasq; potius. Tertio, si dicis ei, qui potest emendare, aut prodesse. Quarto, si delinquentis solam queris emendationem, non ignominiam. Atq; idē quo fiat emendatio, atque illius correptio secretior, benigniorq; eo magis delectaris. Quinto, si non oderis quem vis corrigere. Neque enim corrigere potes, quem oderis. Sexto, si non indignaris homini, sed compateris delinquenti, atque simul pro eodem ex compassione oras, quem corrigi desideras. Secundo docemur, dum accusamur, si non multum fama læditur, humiliter tacere. Plus enim audientes ædificat humilis confessio, quam superba excusatio. Sunt enim qui nimium se volunt excusare, atque in omnibus se mundos ostentare. Hi sunt in quibus vix aut nunquam reperies, in quo se deliquisse confiteantur, quandoquidem in omnibus iusti volunt & vbiq; haberi. Tu ergo discite tolerare accusationes, aut nō contentiose te defendere, sed culpam agnosce tuam. Nam ad singula se propugnare obiecta, omnia velle diluere, signum est (quod dixi) superbiæ, non innocentia. Porro, qui futilia obijciunt, & criminantur non accusanda, aut falsa studiosè obijciunt, ijs exemplo Christi, silentio respondendum est. Nam vbi

non

non est audientia, quis excusandi erit fructus? Sustine igitur & tace, sciens quoniam plus te commendabit humilis pœnitentia, quam superba (hoc est, nimium excusata) innocentia. Tertio ij Christum accusant, qui murmurant, qui obloquuntur contra eius providentiam, quare hoc, quare illud permittat, quare illud non vindicet. Accusant item, qui peccata sua naturæ adscribunt: qui, non potui me continere, inquit, neque hæc gratia mihi, qua continentiam data est. Quasi Deus autor tui sit peccati, aut quasi ad peccandum cogaris inuitus. Si non habes gratiam continendi, ora ut habeas. Nunquam deerit auxilium tibi diuinum. Quod quoties tibi defuisse in peccato vitando, quoties ad peccandum te coactum, aut non potuisse non peccare te dicis, toties mentiris, ac Christum inique accusas.

Accusantes
Christū in-
quæ qui sint
mylicæ.

IESUS AD HERODEM MITTITVR.

Articulus XXVII.

Platus autem audiens Galilæam, interrogauit, si homo Galilæus esset. Et ut cognouit, quod de Herodis potestate esset, remisit eum ad Herodem: qui & ipse Hierosolymis erat illis diebus. Herodes verò viso Iesu gauisus est valde. Erat enim cupiens ex multo tempore videre eum, eo quod audierat multa de eo, & sperabat signum aliquod videre ab eo fieri. Interrogabat autem eum multis sermonibus. At ipse nihil ei respondebat.

Lucæ 23.

HOMILIA XXVII.

Platus Iesum à mortis tam noxa quam sententia pronuntiabat coram Iudæis alienum. Inuenerat enim, calumnia, non veritate illum incusari. Quapropter commoti vehementius Iudæi, instabant grauioribus accusationibus. *Commouit, inquit, vniuersum populum, docens à Galilæa vsque huc.* Vide, quid hic accusationis est. In quo commouit, & quomodo populum commouit Christus? In docendo, inquis, in signis faciendis, in curatione infirmorum, in mortuorum suscitatione. Hæc sunt Iudæi opera Christi, quibus motus est populus. Propter hæc enim opera plebs illum sequebatur, quia docebat non sicut vos Pharisei & Scribæ literam, sed spiritum. Docebat, inquam, sicut potestatem habens, & opera quæ nemo alius potuit operari, testimonium dabant de eo. Verum vnde meruit de hoc accusari? Imo cur non meruit propterea laudari, nisi quia vos iniqui iudicem nitimini finistre informare, ut illum commouisse putet populum, fecisse seditionem, docuisseque iniquam eruditionem? Veruntamen quanto iustior est Pilatus, atque vos, qui inuenit, quæ dicitis, falsa. Nihil enim de huius mundi Christus quærit regno, quare imperatori contraire oporteret: sed vbi terrenus imperator non dominatur, Christus regnum habet, quod non est de hoc mundo. Constat igitur, nihil seditionis inesse Christo. Hinc Pilatus Galilæam (volens se ab Iesu iudicando excutere) vbi nominari audierat, & interrogans, Iesum didicerat Galilæum, ipsum ad Herodem, ut ad proprium mittit iudicem. Vide hic, quanto furore

In quo ac
quomodo
Christus po-
pulum com-
mouerit.

Matth. 7.

Ductio Iesu
ad Herodem
quibus iniu-
rijs facta.

H 3

Iesum